

Sygn. akt IV KK 222/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r.
sprawy **R. K.** ,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 158 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w C.,
z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt VII Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.,
z dnia 17 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić R. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

R. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 17 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV K (...), został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., popełnionego wspólnie i w porozumieniu z odpowiadającym w tej samej sprawie P.K. , i za ten czyn został mu wymierzona kara roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w C., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych, wyrokiem z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt VII Ka (...), zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca R. K. , który zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

1. „rażącą obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść wydanego wyroku, a mianowicie art. 4 oraz art. 7 k.p.k. poprzez uznanie, wbrew zasadom logicznego rozumowania, że na skutek ocenianego przez Sądy obu instancji zdarzenia mogło dojść do skutków określonych w art. 158 § 1 k.k. - sporządzona w sprawie opinia biegłego sądowego takich podstaw nie daje, a wręcz poddaje w wątpliwość zeznania pokrzywdzonego, a zeznania świadków, wbrew dokonanej przez Sąd II instancji ocenie, nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie, że pokrzywdzonemu zadawane były ciosy w postaci kopania, stwarzające narażenie go na wystąpienie powyższych skutków (rozbieżne zeznania świadków D. T. i Z. Ć.),
2. rażące naruszenie prawa procesowego mianowicie art. 4 oraz art. 7 k.p.k. poprzez swobodne uznanie, wbrew wydanej w sprawie opinii biegłego, którą Sądy obu instancji przyjęły za wiarygodną, iż zachowanie skazanego mogło narazić pokrzywdzonego na skutki określone w art. 156 § 1 lub 157 § 1 k.k., gdy tymczasem prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że pokrzywdzony nie został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 k.k.
3. rażącą obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść wydanego wyroku, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez kwalifikowanie wszystkich wątpliwości pojawiających się w sprawie na niekorzyść skazanego, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających na jego korzyść, a mających wpływ na przebieg zdarzenia, jego przyczyny oraz skutki, takich jak pozostawanie pokrzywdzonego w znacznym stanie nietrzeźwości, wątpliwy udział w zadawaniu pokrzywdzonemu ciosów przez P. K. , kopanie pokrzywdzonego (rozbieżne zeznania świadków, ocena dokonana przez biegłego) czy też fakt, iż szarpanie pomiędzy pokrzywdzonym a skazanym odbywał się na ziemi- obaj leżeli na ziemi,

a z ostrożności procesowej,

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności, a więc znacznie powyżej dolnej granicy określonej art. 158 § 1 k.k., bez uwzględnienia wszystkich okoliczności, mających wpływ na wymiar tej kary, w szczególności stopnia winy skazanego i rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa (w świetle wydanej w sprawie opinii) a tym samym negatywnych skutków dla pokrzywdzonego a także zeznań świadków, co wskazuje, że całe zdarzenie nie było szczególnie niebezpieczne dla pokrzywdzonego, a nadto nie wzięcie pod uwagę okoliczności, że skazany i pokrzywdzony pojednali się”.

Skarżący wskazując na powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w C. , lub w przypadku uznania przez Sąd Najwyższy, iż skazanie jest oczywiście niesłuszne - uniewinnienie skazanego od zarzucanego mu czynu.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w C. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego R. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Brak jest bowiem uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy w C. wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Przed wszystkim należy zwrócić uwagę, że zarzuty podniesione w kasacji są jedynie powieleniem zarzutów apelacyjnych obrońcy, które były już stawiane w formule błędu w ustaleniach faktycznych czy rażącej obrazy prawa procesowego i zmierzają do poddania ponownej ocenie orzeczenia Sądu I instancji i zasadności przyjętych ustaleń faktycznych, co jest całkowicie niezgodne z wymogami określonymi w treści art. 519 k.p.k., który stanowi, iż przedmiotem zaskarżenia może być jedynie wyrok Sądu odwoławczego. Kasacja nie jest więc kolejnym

środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia Sądu II instancji. Sąd odwoławczy natomiast, jak wynika z treści uzasadnienia, rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji oraz wskazał czym kierował się wydając swoje orzeczenie, postąpił więc zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. obrońca jednak nie podnosi w kasacji zarzutu naruszenia tych przepisów, a z treści uzasadnienia tego środka odwoławczego trudno jest również wyinterpretować zarzut ich obrazy, nawet posługując się dyrektywą z art. 118 § 1 k.p.k. Zauważyć jedynie należy, że Sąd odwoławczy nie przeprowadzał w sprawie żadnych nowych dowodów, a więc nie mógł dokonywać ich oceny, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że nie mógł również naruszyć normy art. 7 k.p.k.

Stawianie natomiast zarzutu rażącej niewspółmierności kary na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne.

Sąd Najwyższy zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.